

holdning undtages fra den foreslåede bestemmelse, såfremt leveringen foregår på producentens ejendom. Det bemærkes herved, at sådant fjerkræ ej heller vil blive belagt med afgifter.

Den som § 2, stk. 2, 2. punktum, foreslåede bestemmelse er ny. Som begrundelse for denne bestemmelse skal anføres følgende:

Bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, har af landbrugsministeriet været fortolket således, at det var forbudt detailforretninger som et led i forretningernes kundeservice at åbne og rense uåbnet fjerkræ for kunderne, hvad enten åbningen skete før eller efter, at vedkommende kunde havde bestemt sig for det pågældende stykke fjerkræ.

Østre landsret har imidlertid ved dom i en for retten indbragt ankesag frifundet indehaverne af en københavnsk fjerkræforretning for tiltale for overtrædelse af nævnte bestemmelse ved til en kunde at have solgt ukontrolleret fjerkræ i opskåret stand. Som begrundelse for frifindelsen anføres det i landsretsdommen, at åbningen af det omhandlede fjerkræ først er sket, efter at levering var aftalt og prisen fastsat efter dyrenes vægt i uåbnet stand, og at åbningen er sket vederlagsfrit. Landsretten har herefter fundet det betænkeligt at fastslå, at denne fremgangsmåde omfattes af nævnte lovbestemmelse.

Det må herefter anses for ønskeligt, at det i loven udtrykkeligt fastsættes, at uåbnet fjerkræ ikke må åbnes af forhandleren, men skal leveres til kunden i uåbnet stand.

Som begrundelse herfor skal det anføres, at formålet med bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, først og fremmest er at hindre, at der sælges sygt fjerkræ, hvorfra indvoldene er fjernet, således at køberne er ude af stand til at konstatere sygdomme, der giver sig til kende på indvoldene. Dette formål vil blive forflygtiget, såfremt detailhandlerne kan åbne fjerkræet og fjerne indvoldene.

Endvidere skal det anføres, at veterinærdirektoratet har påpeget, at det ikke kan anses for foreneligt med de renlighedskrav, der i øvrigt er fastsat på levnedsmiddelovgivningens område og i sundhedsvedtægterne, at de handlende åbner og renser fjerkræ og derved risikerer at besudle hænder, værktøj og inventar m. m. og derigennem at besudle andre levnedsmidler med eventuelt smitstof (f. eks. salmonellabakterier). Veterinærdirektoratet har endvidere anført, at det, såfremt det er tilladt forhandlerne at åbne fjerkræ som led i salget, næppe vil være muligt at føre en effektiv kontrol med, at forhandlerne overholder den i lovens § 2, stk. 2, indeholdte bestemmelse. En forhandler, i hvis forretning der findes åbnet ukontrolleret fjerkræ, vil

kunne gøre gældende, at det drejer sig om solgte varer, og en urigtig påstand herom vil kunne være vanskelig at gendrive.

Sundhedsstyrelsen har tiltrådt de af veterinærdirektoratet anførte synspunkter og anbefaler, at den nødvendige lovændring søges gennemført.

Ad 2) og 3). Igennem en længere årrække har der praktisk taget ikke fundet indførsel af fjerkræ sted her til landet på grund af risikoen for indslæbning af ondartede smitsomme fjerkræsygdomme, som ikke i forvejen findes her i landet. På grund af udviklingen, specielt for så vidt angår slagtefjerkræ, anses det imidlertid for nødvendigt, at der nu foretages indførsel af fjerkræ til fornyelse af avlsmaterialet.

Efter indstilling fra landbrugsorganisationerne blev der i 1960 stillet 1,5 mill. kr. til rådighed for landsudvalget for fjerkræavl af de i henhold til lov nr. 205 af 16. juni 1958 om en kornordning for høståret 1958-59 og senere tilsvarende love opkrævede udligningsafgifter på udenlandsk foderkorn. Beløbet er anvendt dels til overtagelse af en af fjerkræeksportudvalget i 1960 på en dertil indkøbt mindre landejendom oprettet karantænestation for indført fjerkræ, dels til opførelse af en avlsstation for fjerkræ, hvor indført fjerkræ skal afprøves, inden det tillades anvendt i avlen.

Selvom det er tanken, at udgifterne i forbindelse med karantænestationens og avlsstationens drift så vidt muligt skal søges dækket gennem indtægter ved salg af fjerkræ fra avlsstationen, påregner landsudvalget at skulle skaffe yderligere midler for at kunne afholde udvalgets forøgede udgifter i forbindelse med driften af de to stationer.

Landsudvalgets udgifter er hidtil blevet dækket af ægafgifter, og det er tanken, at landsudvalgets forøgede udgifter skal søges dækket dels gennem en forhøjelse af ægafgiften og en udvidelse af afgiftspligten til også at omfatte udførsel af rugeæg, dels gennem andel i midler, som fjerkræeksportudvalget råder over i henhold til § 8 i lov nr. 217 af 16. juni 1958 om slagtning, forhandling, udførsel og indførsel af fjerkræ m. v.

Ved at overtage og fortsætte driften af karantænestationen påtager landsudvalget sig en del af det arbejde og de dermed forbundne udgifter, som fjerkræeksportudvalget ellers måtte have påtaget sig i forbindelse med indførslen af avlsfjerkræ med henblik på forbedring af slagtefjerkræet.

I landsudvalget, der består af repræsentanter for de samvirkende danske husmandsforeninger, de samvirkende danske landboforeninger, Danmarks fjerkræavlerforening, foreningen af danske ægeksporører, dansk andels ægekспорт, de samvirkende